

Predica de la Krefeld

02.08.1987, ora 10

Ewald Frank

Citate din predica fratelui Branham

CEL CE ESTE ÎN VOI ESTE MAI MARE DECÂT CEL CARE ESTE ÎN LUME

Partea întâi

Laudă și mulțumire Domnului și pentru acest serviciu divin. Suntem recunoscători din toate inimile noastre pentru fiecare ocazie pe care o avem, de a veni sub răsunetul Cuvântului. Aseară am vorbit despre credință. De dimineață m-am trezit cu vechiul refren: „O, ia-L pe Cuvântul Său; o, ia-L pe Cuvântul Său / Crede fiecare făgăduință și ia-L pe Cuvântul Său!”

Noi Îl putem lua pe Dumnezeu pe Cuvântul Său. Toate făgăduințele făcute de Dumnezeu sunt „DA” și sunt „AMIN”. Putem îndrăzni prin credință; nu riscăm nimic. Nu la Dumnezeu! Dacă ne încredem în oameni, poate fi un risc undeva; dar nu la Dumnezeu. Dumnezeu a preluat responsabilitatea pentru tot ceea ce a spus vreodată. Așa că, în această privință nu riscăm nimic. „O, ia-L pe Cuvântul Său; o, ia-L pe Cuvântul Său / Crede fiecare făgăduință și ia-L pe Cuvântul Său!” Dacă aș cânta bine, v-aș cânta acest refren. Dar vă este bine cunoscut.

Astăzi voi citi unele lucruri dintr-o predică a fratelui Branham și, de asemenea, din Cuvântul lui Dumnezeu. Suntem recunoscători că avem diferitele predici prin care Dumnezeu ne vorbește. Eu nădăjduiesc că o face într-un mod clar. Dumnezeu ne vorbește foarte clar prin Cuvântul Său.

În Romani 4, am citit deja un cuvânt despre credință, despre Avraam. Avraam stă în fața ochilor noștri spirituali ca un om al credinței, un om pe care Dumnezeu l-a chemat afară, l-a ales, i-a făcut făgăduințe și apoi l-a binecuvântat și chiar i-a spus că va deveni tatăl multor națiuni și că toate neamurile pământului vor fi binecuvântate prin el. Eu cred că acest lucru îl găsim confirmat, încă o dată, în epistola către Galateni.

Cel binecuvântat de Dumnezeu rămâne binecuvântat pentru totdeauna; și aici continuă, conform profeției, în legătură cu Hristos. Poate că ar trebui să citim acest lucru ca să știm că nu numai Avraam, ci că această făgăduință este scrisă în legătură cu Hristos. Nu sunt pregătit pentru aceasta, dar Cuvântul lui Dumnezeu este încă scris acolo unde a fost scris. Ar trebui să fie în Galateni 3:15: „*Fraților, (vorbesc în felul oamenilor) un testament, chiar al unui om, odată confirmat, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva. Acum, făgăduințele au fost făcute «lui*

Avraam și seminței lui.» Nu zice: «și semințelor» (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: «și seminței tale», adică Hristos”. Am auzit cu toții? „...adică Hristos”, deci „seminței tale”.

Câți știu că Hristos este numit și fiul lui Avraam? Ați citit aceasta? Câți au citit Biblia cu atenție și au memorat ceea ce este scris în ea? În una dintre genealogii, El este numit și „fiul lui Avraam”. Câți cunosc bine lucrul acesta? Puteți să o căutați, între timp, apoi să-mi spuneți unde este scris și o voi citi din față. Da, aici este, în Matei 1:1 „*Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam. Avraam a zămislit pe Isaac; Isaac a zămislit pe Iacov; Iacov a zămislit pe Iuda și frații lui*”.

Tot ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Lui se împlinește și tot ceea ce a făgăduit Dumnezeu a fost pus pe temelia credinței. Apoi Pavel a scris că „*nu toți au credința*”. Dar credincioșii ar trebui să aibă credință; nu oricine, ci credința este pentru credincioși. Astfel, credem, de asemenea, că Dumnezeu ne-a rânduit, nu doar să devenim credincioși, ci să credem din toată inima tot ceea ce a spus El.

Să ne întoarcem, scurt, la Romani 4. Aici au fost câteva afirmații cu o însemnătate deosebită. Eu cred că este versetul 12: „*și pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al acelor care, nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței aceleia pe care o avea tatăl nostru Avraam, când nu era tăiat împrejur*”. „...*dar și calcă pe urmele credinței*”! Pur și simplu să umblăm ascultători pe cale, cu Dumnezeu, pe calea pe care trebuie să mergem și să facem ceea ce ne-a poruncit Dumnezeu, în Cuvântul Său. Să nu vorbim, doar, despre lucrul acesta, ci să și facem ceea ce ne-a poruncit Dumnezeu să facem.

Voi știți, cine compară Romani 4, cu epistola către Galateni și nu poate face deosebirea între faptele pe care le facem noi și faptele care aparțin de credință, acela va ajunge într-o mare dilemă. Căci epistola lui Iacov ne spune (ca și în Galateni, de altfel) că omul nu este îndreptățit numai prin credință, ci și prin fapte. Eu vă citesc din epistola lui Iacov ca să știți că este scris. Apoi veți și vedea că credința este legată de faptele credinței; nu de faptele cu care ne putem arăta înaintea lui Dumnezeu, ci cu ceea ce este legat de credință.

Iacov 2:21: „*Avraam, tatăl nostru, nu a fost el îndreptățit prin fapte?*” Tocmai am citit că el a fost îndreptățit prin credință, iar aici citim versetul 21: „*Avraam, tatăl nostru, nu a fost el îndreptățit prin fapte, când l-a adus pe fiul său Isaac, jertfă pe altar?*” Ce a fost? Trecuse mult timp, mulți, mulți ani de când Avraam Îl crezuse pe Dumnezeu și a fost îndreptățit, până când, ascultător de Cuvânt, și-a adus fiul pe altar. El și-a dovedit credința prin fapta lui, s-a dovedit ascultător și a crezut că Dumnezeu îl va învia din morți.

Așadar, credința și ascultarea aparțin împreună și, astfel, este confirmată prin fapte. Mai citesc încă o dată Iacov 2:21-23: „*Avraam, tatăl nostru, nu a fost el îndreptățit prin fapte, când l-a adus pe fiul său, Isaac, jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: «Avraam a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca îndreptățire»; și el a fost numit «prietenul lui Dumnezeu*”.

Un cuvânt este scris în Geneza 15, iar celălalt, probabil, în Geneza 22.

Așa cum am spus, trecuseră mulți ani, dar Avraam a făcut tot ce i-a spus Dumnezeu. Când Domnul i-a spus în Geneza 12: „*Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și du-te în țara pe care ți-o voi arata*”, el a făcut lucrul acesta. De fiecare dată când Domnul Dumnezeu îi spunea ceva, Avraam făcea. Când Domnul i-a spus: „*Ia pe singurul tău fiu, pe care îl iubești și jertfește-l pe muntele pe care ți-l voi arata*”, el a făcut așa; Avraam a pornit la drum. Și, astfel, vedem că în viața lui de credință a venit ziua în care, prin ascultarea de credință, el a dovedit că se încredea pe deplin în Dumnezeu. Chiar atât de mult, încât el a crezut că atunci când îl va aduce pe Isaac ca jertfă, Dumnezeu îl va învia din morți și apoi se va întoarce împreună cu el. Puteți citi cu toții, lucrul acesta, în istorisirea Scripturii. „*Avraam a zis slujitorilor săi: «Rămâneți aici. Eu și fiul meu mergem să ne închinăm și apoi ne vom întoarce»*”. El nu a spus „și apoi mă voi întoarce”. El știa că îl va jertfi pe Isaac. I-a pus lemnele în spate și a pornit la drum. Dar a putut spune „*apoi ne vom întoarce*”. Ce credință! Prin fapta lui a dovedit că el credea că Dumnezeu îl poate învia din morți și îi va da viață. Voi știți ce este scris: „*Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii*”.

În epistola către Evrei 11:17-19, putem citi: „*Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare: el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu! El căruia i se spusese: «În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele!» Căci se gândea că Dumnezeu poate să învie chiar și din morți; și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi*”. Aceasta este credința. Credința nu se sfârșește la mormânt și nici în moarte; credința merge mai departe. Credința a biruit moartea! Credința este biruința asupra lumii. Credința lucrată în noi de Dumnezeu, este vie. Nu se oprește acolo unde ne oprim noi, ci abia de acolo începe. De unde noi nu mai putem, de acolo începe Dumnezeu și tot acolo începe și credința și încrederea.

Putem noi să ne punem în locul lui Avraam? Despre fiul făgăduinței, pe care îl așteptase atât de mult timp și despre care Domnul i-a zis: „*În el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului*”, acum Dumnezeu zice: „*Du-te și jertfește-l pe muntele pe care ți-l voi arăta*”. Ca și cum Dumnezeu ar fi vrut să nimicească ceea ce promisese înainte. Dumnezeu nu nimicește! Dumnezeu se descoperă doar mai mult celor care se încred în El, celor care Îl cred și merg cu El, ascultători, până la capăt.

Ce frumos că aici este scris în versetul 19: „*Căci se gândea că Dumnezeu poate să învie chiar și din morți*”. Noi toți credem că Dumnezeu are puterea, în general. Pentru lucrul acesta noi nu avem nevoie de Avraam, ca exemplu. Dar Avraam a crezut că Dumnezeu are puterea de a-l învia din morți pe fiul său Isaac, pe care îl aduce, acum, ca jertfă. Aceasta nu mai era o credință generală, aceasta era o credință legată de un lucru. El a fost ascultător și știa: „*Dacă fac ceea ce mi-a poruncit Dumnezeu, atunci Dumnezeu va fi alături de mine chiar și în acest ceas decisiv*. Eu îmi pun încrederea în El. El a dat făgăduința: „*În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele!*”». Și, înainte de a veni urmașii, trebuia să-l jertfească. Unde rămân atunci urmașii? Vedeți cât de credincios este Dumnezeu? Uneori ne poate conduce pe căi

care depășesc înțelegerea noastră, care sunt inexplicabile, de neînțeles și de neconceput și, totuși, ne pune la încercare.

Cuvântul „ispitit” nu are ce căuta aici. Pentru că este scris: „*Dumnezeu nu ispitește pe nimeni și El nu poate fi ispitit*”. Dacă aici s-a făcut ceva, atunci a fost o încercare. Dumnezeu poate încerca. Cel rău este Ispititorul. Dumnezeu încearcă. Și Dumnezeu știe pe cine încearcă și știe că ai Săi vor trece încercarea. Dumnezeu nu ne-ar lăsa să intrăm în încercare dacă nu ar ști că noi, prin puterea și harul Său, vom trece încercarea. Desigur, cu ajutorul lui Dumnezeu, nu sprijinindu-ne pe noi, ci pe credința în Domnul.

Să ne întoarcem, scurt, la Iacov. Este unul din cele mai minunate capitole. Încă o dată versetele 22-23 din Iacov 2: „*Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: «Avraam a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca îndreptățire»; și el a fost numit «prietenul lui Dumnezeu»*”.

Este un loc în Evanghelia după Ioan 15: „*Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu. Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu*”. Totul depinde de a face.

Să luăm un exemplu din viața celor care devin credincioși. Sfânta Scriptură zice: „*Cine crede și va fi botezat, va fi mântuit*”. Dacă cineva pretinde că a devenit credincios, dar refuză să se lase botezat, atunci ceva nu este în ordine, atunci fapta nu urmează credinței. Iar lucrul acesta nu este valabil înaintea lui Dumnezeu. La Dumnezeu fapta urmează credinței. Corect? În momentul când devenim credincioși, trebuie făcut și al doilea pas. „*Cine crede și va fi botezat, va fi mântuit*”. Așa că, atunci când cineva spune: „Eu cred din toată inima mea”, dar el nu face pasul ascultării, al botezului, ce se întâmplă? Cum poate Dumnezeu să îndreptățească, atunci? Cum poate spune: „Omul acesta umblă acum pe căile Mele”, dacă el nu este ascultător și nu face ceea ce cere Scriptura?

Domnul nostru a spus în Matei 3:15: „*Lasă-Mă acum, căci așa se cade, să împlinim toată dreptatea*”. Fac această comparație pentru a arăta ceea ce am citit despre Avraam. Credința și ceea ce cere Dumnezeu de la noi, aparțin împreună. Dacă spunem că noi credem, dar nu susținem aceasta cu fapta și nu facem așa cum ne-a poruncit Cuvântul, atunci credința nu poate aduce cu sine o neprihănire (sau: îndreptățire – n.tr.) divină. Pentru că, atunci noi trăim, încă, în neascultare față de Dumnezeu, pentru că nu împlinim Cuvântul Lui cu fapta. Și, prin urmare, nu vine nici binecuvântarea. La Avraam credința, ascultarea și fapta au fost legate între ele. Una a dus la cealaltă, una a aparținut de cealaltă. Inseparabile!

La fel este și cu întreaga sămânță duhovnicească a lui Avraam. Una se leagă de cealaltă, una conduce la cealaltă, una aparține de cealaltă. Eu am ales botezul în apă ca exemplu, doar pentru a ne fi arătat, practic, că credința și fapta sunt întotdeauna împreună, că facem ceea ce ne-a poruncit Domnul. Lucrurile acestea aparțin, de fiecare dată, împreună.

În Matei 7, Domnul spune: „Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» („De ce-Mi ziceți: «Doamne, Doamne!», și nu faceți ce spun Eu?”) va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?»”. Ei au făcut multe, dar nu au făcut ceea ce a poruncit Domnul! Și nu contează multele lucruri pe care le-am putea face. Ceea ce contează este să facem ceea ce ne-a poruncit El.

Așa a început cu prima minune din Cana Galilei: „Faceți orice vă va spune”. „Faceți orice vă va spune”. Avraam a făcut ceea ce i-a spus Domnul. Noe a făcut ceea ce i-a spus Domnul. Moise a făcut ceea ce i-a spus Domnul. Toți profetii au făcut ceea ce le-a spus Domnul să facă și, astfel, Dumnezeu a putut privi cu har la ei și la ceea ce au făcut. Nu o faptă care să treacă pe lângă voia lui Dumnezeu, ci să facem ceea ce ne-a poruncit El. Atunci nu sunt fapte de îndreptățire de sine, cu care ne-am putea lăuda, ci fapte ale credinței, fapte care se fac prin credință, conform Cuvântului lui Dumnezeu. Și Domnul dă mărturie despre aceasta.

În Iacov 2:22 este scris: „Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită”. O astfel de credință este ceea ce ne dorim. Credința care manifestă faptele divine, până la desăvârșirea Adunării Mirese a lui Isus Hristos. Pentru că noi nu vom trăi desăvârșirea teoretic, ci practic; și vom trăi la propriu ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său.

Aici, în Romani 4, este scris de la versetul 18: „Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut, și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: «Așa va fi sămânța ta.» Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său care era îmbătrânit – avea aproape o sută de ani – nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii. El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și împlinească”. Când oamenii se îndoiesc în credință atunci ceva nu este în regulă. Fie credința nu a devenit, încă, o descoperire, fie ei nu L-au înțeles, încă, pe Dumnezeu. Ceva nu este în regulă acolo unde oamenii se îndoiesc în credință.

Sfânta Scriptură spune că el s-a „întărit prin credință”. El nu s-a îndoit prin necredință pentru că nu avea necredință. Numai acela se poate împiedica de lucrurile care îi stau în cale. Dar și aici sunt două posibilități: unii pot face din Piatră, o piatră de poticnire și o stâncă de cădere, iar ceilalți, o Stâncă a mântuirii. Unii se poticnesc, alții sunt ridicați de ea. Niciun om care a auzit glasul Lui Dumnezeu și a primit făgăduințele din gura Lui și a ajuns să creadă cu adevărat în Dumnezeu și în Cuvântul Său, nu va putea să se îndoiască vreodată sau să naufragieze. Ci, dimpotrivă, el va merge din claritate în claritate și din slavă în slavă; el se va ține tare de Dumnezeu, de ceea ce a spus Dumnezeu și nu va da vina pe alții.

Voi știți, dacă ne uităm în Vechiul Testament, atunci imediat s-a dat vina de la unul la altul. Dumnezeu vrea să facă din noi astfel de oameni care Îl cred pe El și care susțin cu fapta. Așa cum este scris aici. Romani 4:20: „întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu” (sau: „s-a întărit în credință, dând slavă lui Dumnezeu” – n.tr).

Cine devine tot mai tare în credință? Cine murmură? Cine ezită? Cine se plânge? Nu! Cine devine tot mai tare în credință? Cel care poate da slavă lui Dumnezeu în orice împrejurare. Dacă putem da slavă lui Dumnezeu chiar și atunci când nu vedem, încă, nimic, dar credem. Așa cum am citit aseară: „credința este încrederea (sau: substanța – n.tr.)”... O voi citi aici, ca să o avem. Din Evrei 11:1: „și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite”. Biblia tradusă în engleză spune aici: „credința este substanța” – nu doar un lucru neclar, ci substanța. Credința conține ceva, credința în Dumnezeu este o realitate divină în viața mea și în viața ta. Aici este scris: „...în lucrurile nădăjduite, o convingere fermă despre lucrurile care nu se văd”, despre realități... Pentru că ceea ce a spus Dumnezeu este o realitate, chiar dacă nu o vedem, încă. „despre lucrurile care nu se văd, încă”.

Să ne întoarcem la textul nostru sau la ceea ce am cercetat, deja, tot aseară. Întotdeauna este vorba de acest lucru: să crezi așa cum spune Scriptura, să-L înțelegem pe Dumnezeu în vorbirea Lui, să primim făgăduințele pe care le-a făcut și să fim în așteptare că Dumnezeu le va împlini. Cum spune o cântare germană, „după credința noastră fermă se va întâmpla”. Iar această credință fermă este ancorată în Cuvântul lui Dumnezeu.

Acum doresc să citesc foarte puțin din predica fratelui Branham, intitulată „CEL CARE ESTE ÎN VOI”. La pagina 8 este scris: „Dar acum, când recolta este coaptă și lucrătorii sunt puțini, haideți să lucrăm. Poate mai este undeva un păcătos. Ar putea să fie cineva aici, a cărui viață poate fi complet schimbată, astăzi. Dacă azi dimineată cărțile nu s-au închis, atunci poate că se vor închide în această seară. Gândiți-vă, după ce toate numele celor răscumparați au fost chemate, nu va mai intra niciunul.

Ascultați acum, toți, cu atenție, înainte să citesc din Scriptură. Numele tuturor celor ce vor fi răscumparați vreodată au fost scrise de Dumnezeu înaintea întemeierii lumii, în cartea vieții Mielului. Câți știu aceasta? Asta spune Scriptura.

Și, în zilele de pe urmă, antihristul va fi așa de asemănător Adunării adevărate, așa cum a fost și Iuda, încât dacă ar fi posibil, chiar și cei aleși să fie înșelați. Este corect? Dar nimeni nu poate veni la Isus, decât dacă Îl atrage Dumnezeu și toți aceia pe care I-a dat Dumnezeu vor veni la El. Iar când El va lua cartea, ultimul nume a intrat înăuntru”.

Foarte scurt, gândul pe această temă. Dumnezeu are un plan cu omenirea. El vrea ca, în veșnicie, să fie în preajma Lui fii și fiice. De aceea, planul de mântuire al lui Dumnezeu este așa de important pentru noi. La fel de important este ca noi să ne lăsăm incluși în acest plan de mântuire. La ce ne-ar folosi cercetarea întregului plan de mântuire al lui Dumnezeu dacă nu am fi incluși în acest plan de mântuire, dacă noi nu am avea parte de ceea ce face Dumnezeu acum? Dovada că am găsit har înaintea lui Dumnezeu, constă și în faptul că noi am primit, prin har, legătura cu Cuvântul făgăduit pentru timpul acesta. Dacă n-ar exista această legătură divină, atunci ne-am putea îndoi. Pentru că atunci am merge mai departe presupunând că totul este corect. Așa cum am spus de multe ori: numai atunci este corect cu noi, dacă suntem în concordanță cu Dumnezeu și cu Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare presupune că este

corect. Există sute de direcții în acest sens și toate sunt convinse că sunt corecte. Și dacă mergem la copiii lui Dumnezeu, inclusiv la noi, inclusiv la mine, fiecare este convins că el este corect. Dar unde este comparația cu Cuvântul lui Dumnezeu? Comparația nu trebuie făcută cu noi înșine sau cu alții. Trebuie să fie făcută pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Și acolo vom vedea că credința și ascultarea, că fapta trebuie să fie în conformitate cu Cuvântul. Numai atunci este totul corect cu noi și cu Dumnezeu, când suntem în concordanță cu El și cu Cuvântul Lui.

Citesc mai departe: „Vedeți, în timpul lui Luther, El i-a chemat pe toți afară; în timpul lui Wesley, El i-a chemat pe toți afară; în timpul pentecostalilor, în diferitele epoci, El i-a scos afară. Ei sunt deja dincolo și nu vor fi judecați împreună cu ceilalți, pentru că au parte de răpire. Și când iese afară ultimul al cărui nume a fost scris înaintea întemeierii lumii în Cartea Vieții Mielului care a fost junghiat, când el trăiește răscumpărarea, atunci lucrarea Lui este încheiată. El va veni, atunci, ca să revendice ce a răscumpărat”.

Nu numai atunci; El îi revendică acum pe toți cei pe care i-a răscumpărat pe crucea de pe Golgota, cu diferența că acum suntem chemați să-L credem și să-L urmăm ascultători, iar atunci Îi vom vedea fața. Astăzi El ni se descoperă aici; în acea zi vom fi descoperiți, acolo, înaintea Lui.

Mai departe citim: „Și nimeni nu poate fi răscumpărat decât dacă a fost scris în Cartea Vieții Mielului, înaintea întemeierii lumii. Cine sunt aceștia? Eu nu știu. Nimeni nu știe, numai Dumnezeu singur”.

Acum cineva va spune: „Dar este scris că Duhul Lui dă mărturie duhului nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu”. Este corect, dar mai întâi fie ca Duhul Lui să dea mărturie duhului nostru. Câți merg pe căile lor proprii și spun „eu știu că fac parte”? Scumpă inimă, crede-mă – sau crede-L pe Dumnezeu și crede Cuvântul Său. Tu faci parte, dacă ai găsit legătura cu Cuvântul lui Dumnezeu care a fost inspirat de Duhul Lui și dacă umbli pe căile Sale. Nu dacă mergi pe calea ta și te gândești în sinea ta: „Eu fac parte, slăvit să fie Dumnezeu”. Sunt milioane de oameni care cred asta. Câți vor face parte când Domnul îi va chema pe ai Săi? Așa cum am spus deja, nu toți cei care spun „Doamne, Doamne”, ci cei care fac voia Tatălui ceresc.

Aici fratele Branham spune, conform Scripturii: „nu depinde de cine vrea sau de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă”. Noi cunoaștem, cu toții, versetul. Dumnezeu, care este bogat în îndurare. Este harul și îndurarea lui Dumnezeu că noi am devenit credincioși. Și, dacă am devenit credincioși cum a fost Avraam, atunci vom lega credința cu ascultarea și ascultarea cu fapta, pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să fie completă și să nu lipsească nicio verigă din lanț.

Citesc puțin mai departe. Aici, fratele Branham a spus multe lucruri importante. Răsfoiesc, acum, mai multe pagini. Pe mine m-a impresionat foarte mult o trăire. Voi știți, atunci când oamenii au trăiri cu Dumnezeu, este ceva maiestuos, ceva sublim, atunci când oamenii Îl pot experimenta pe Dumnezeu pe pământ.

Ieri am menționat, foarte pe scurt, că Samuel a auzit glasul Domnului. A fost ca glasul unui bărbat. El a alergat la Eli și i-a spus: „Iată-mă, căci m-ai chemat”. Samuel a crezut că Eli l-a chemat. Era glasul unui bărbat. Și Domnul l-a chemat a doua oară și

Samuel a alergat din nou la Eli și i-a zis: „Iată-mă, căci m-ai chemat”. Eli i-a răspuns: „Nu te-am chemat, întoarce-te și te culcă”. Până când a sosit momentul și el a știut: „Aici vorbește Domnul, aici Dumnezeu cheamă”. Iar Eli i-a spus: „Când vei mai auzi glasul, să răspunzi: «Vorbește, Doamne, căci robul tău ascultă»”. Samuel a auzit a treia oară glasul Domnului și a zis (vă citesc ca să știți că așa este scris. Poate sunt niște oameni care nu cunosc atât de bine sfânta Scriptură – nu aici – dar care, într-o zi, vor asculta casetele)... 1 Samuel 3:9-10: „...și a zis lui Samuel: «Du-te și te culcă și dacă vei mai fi chemat răspunde: Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă». Samuel s-a dus să se culce la locul lui și Domnul a venit, S-a înfățișat și l-a chemat ca și în celelalte dăți: «Samuele, Samuele!» El a răspuns: «Vorbește, căci robul Tău ascultă»”.

Eu cred că era foarte tânăr. O puteți citi în versetul 1: „Tânărul Samuel slujea Domnului înaintea lui Eli. Cuvântul Domnului era rar în vremea aceea, și vedeniile nu erau dese”. Dar cum este astăzi cu noi? Unde sunt descoperirile Domnului? Nu descoperirile scuturate din mânecă, nu lucruri pe care și le închipuie cineva, ci „descoperirile Domnului erau rare în Israel”. Unde sunt, astăzi, descoperirile? „Vedeniile nu erau dese”.

Aici, traducerea în limba engleză este puțin diferită. Zice: „Cuvântul Domnului era prețios în acele zile și nu erau viziuni deschise”. O viziune deschisă este ceea ce primește un profet. El nu închide ochii, îi are deschiși și vede. Aduceți-vă aminte de film, acolo fratele Branham vorbește despre conștient și despre subconștient. El zice: „Când mergeți la culcare și aveți un vis, acest lucru se întâmplă în subconștient”. Apoi spune: „La un profet este altfel; la el conștientul și subconștientul sunt împreună, el nu se culcă, el are ochii deschiși și vede o viziune deschisă, o vedenie”.

În vremea aceea, aceste lucruri deveniseră rare și, prin urmare, erau prețioase. Astăzi este la fel și, totuși, Domnul a vorbit. Aici se spune așa de frumos: „Domnul a venit, S-a înfățișat și l-a chemat ca și în celelalte dăți: «Samuele, Samuele!» El a răspuns: «Vorbește, căci robul Tău ascultă»”. El a venit, a stat în fața lui, l-a vizitat. Versetul 10: „El a răspuns: «Vorbește, căci robul Tău ascultă»”.

Aici, în această predică, fratele Branham se referă la o trăire foarte deosebită. El era un om al naturii, căruia îi plăcea să fie singur cu Dumnezeu și mergea în munți. Aici este scris, în predică: „Am așteptat câteva minute și am început să urc din nou. Și am auzit cât se poate de clar un glas care a spus: «Eu sunt Creatorul cerului și al pământului. Eu fac vânturile și ploaia». Mi-am scos pălăria și am zis: «Mare Iehova, Tu ești?»”

Dintr-o dată din senin, acest om al lui Dumnezeu aude acustic, el aude, nu își închipuie! El aude cuvintele: „Eu sunt Creatorul cerului și al pământului. Eu fac vânturile și ploaia”. Cine așteaptă puțin și are răbdare, va vedea de ce Creatorul cerului și al pământului a spus, de această dată, „Eu fac vânturile și ploaia”: era o furtună cumplită și plouase groaznic. Veți vedea, îndată, ce va urma.

Citat: „El a spus: «Eu am fost Acela care am poruncit vânturilor, pe mare, să tacă. Eu am fost Acela care am poruncit valurilor să se potolească. Eu am creat

cerurile și pământul. Nu am fost Eu Acela care ți-a zis să chemi veverițele acelea la existență și acestea au apărut, după aceea? Eu sunt Dumnezeu”.

Minunat! O confirmare a faptului că Isus al Noului Testament este Iahveh din Vechiul Testament. El zice: „Eu sunt Creatorul cerurilor și al pământului. Eu am creat toate lucrurile și, apoi, Eu am fost Acela care a poruncit vânturilor, pe mare, să tacă”. Domnul nostru s-a ridicat, atunci în trecut și a zis vântului și valurilor: „Tăceți, liniștiți-vă!” S-a întâmplat în aceeași secundă și ucenicii își ziceau unii altora: „Cine este Acesta de Îl ascultă până și vântul și marea?” El a fost Cel care le-a creat, El a fost Cel care a adus toate lucrurile la existență prin Cuvânt. Să v-o citesc din Cuvântul lui Dumnezeu? Poate că vă va face bine și aceasta. Nimic nu este mai bine decât o dovadă din Cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă atunci diavolul nu mai poate să scuture, căci atunci trebuie să-L scuture și pe Dumnezeu. Și, mă puteți crede: Dumnezeu nu se lasă scuturat de nimeni! Nici Cuvântul Lui! Pe cât de tare ca o Stâncă este Dumnezeu, pe atât de tare este și Cuvântul Lui.

Coloseni 1:14-17: *„în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El”.* Aleluia! Slavă lui Dumnezeu! Acesta este Cuvântul sfânt a lui Dumnezeu. Versetul 18: *„El este Capul trupului, al Adunării”* și așa mai departe.

Evanghelia după Ioan 1:3: *„Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El”.* Este vorba despre Cuvânt. *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu”.* Aici citim iarăși, rar. Nu a fost cu Dumnezeu în veșnicie, ci la început. **„LA ÎNCEPUT – la început Dumnezeu a creat cerurile și pământul”.** *„La început a fost Cuvântul”, LA ÎNCEPUT, Domnul Dumnezeu a ieșit din plinătatea Duhului și a luminii pentru a începe lucrarea. LA ÎNCEPUT, NU ÎN VEȘNICIE!* *„În El era viața, și viața era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric și întunericul n-a biruit-o.”.*

Citesc mai departe din predica fratelui Branham: *„Dacă vă vorbește un glas, luați aminte la Scriptură! Dacă nu este scriptural, să nu aveți nimic de-a face cu acesta, indiferent cât de clar este! Stați departe de așa ceva!”*

Nu știu dacă ar trebui s-o spun, dar tocmai acum o săptămână stăteam în microbuzul aeroportului din Zürich, în drum spre hotel și acolo erau două doamne care vorbeau între ele, ambele din Statele Unite. Una avea o carte foarte groasă și era foarte ocupată cu ceea ce avea de spus din cartea aceea. Am ascultat cu atenție. Ea a spus: *„Da, ea vorbește atât de clar și tot ceea ce spune se împlinește”.* Și am ascultat ce am ascultat, până când mi-am întrerupt tăcerea și am întrebat: *„Stimată doamnă, cine este această «ea», care vorbește atât de clar, despre care povestiți aici?”* *„Desigur, sfânta fecioară”.* Vă puteți imagina că sosise vremea ca eu să vorbesc, iar aceste două doamne au trebuit să asculte.

Aveau o carte plină cu relatări de la întâlnirile în care se adună și apoi un medium le vorbește și le spune: „Eu sunt Maria, eu vă vorbesc, fiți pioși, pocăiți-vă, faceți cutare și cutare”. Ca și în Fatima. Am întrebat: „Chiar a vorbit această voce atât de clar, cum spuneți?” „O, foarte clar”. Apoi am spus: „Foarte clar vă spun că lucrul acesta este spiritism”. Apoi, bineînțeles, am început să fac curățenie, așa cum se cuvine în astfel de cazuri.

Da, sunt multe voci. La sfârșit am devenit vehement pentru că mânia Lui Dumnezeu m-a cuprins, pentru că oamenii sunt amăgiți în felul acesta. Apoi mi-am cerut scuze și am spus: „Tot ceea ce am spus este corect, numai că tonul nu a fost tocmai potrivit. Trebuie să mă scuzați pentru asta”. Apoi amândouă au zis: „Noi vă înțelegem, dumneavoastră râvniți pentru Domnul”. Da, eu râvnesc pentru Domnul și apoi mă mănâncă râvna Domnului.

Sunt atât de multe voci, iar oamenii ascultă de ele. Dar poporul lui Dumnezeu nu ascultă decât de un singur glas, de glasul bunului Păstor. Noi nu avem nevoie de sesiuni întunecoase și dubioase, noi putem asculta aici, liber și deschis, Cuvântul lui Dumnezeu, foarte clar. Dar cum este? Oamenii care nu ascultă de glasul Domnului, trebuie să asculte, mai târziu, de toate celelalte voci. Oamenii care nu sunt dispuși să creadă adevărul, trebuie să creadă mai târziu toate erorile.

Și vă spun: chiar dacă un medium vorbește undeva și spune: „Judecăți groaznice sunt pe cale să se abată asupra pământului”, credeți că diavolul nu știe ce va veni? El știe multe. E bine că nu știe totul. Apoi oamenii sunt cu toții foarte încântați și iată că „vorbește preasfânta fecioară”. Nu! Acolo vorbește un medium; acolo vorbește Satana, care se deghizează. Dumnezeu vorbește cu noi prin Cuvântul Său. Noi suntem recunoscători pentru lucrul acesta. Nu avem nevoie să întrebăm pe niciun om. Sfânta Scriptură spune: „*Dacă vi se zice însă: „Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc”, răspundeți: „Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii?”* (Isa. 8:19).

Citat: „Am răspuns: «Da, Doamne». Și El a zis: «Vorbește acestor vânturi și furtunii și se vor îndepărta». Acum, Biblia este înaintea mea, în ea este viața mea. Eu m-am ridicat și am zis: «Doamne, eu nu mă îndoiesc de glasul Tău». Atunci am zis: «Nori, zăpadă, ploaie, lapoviță, eu nu doresc venirea voastră! În Numele lui Isus Hristos, mergeți înapoi la locul vostru! Eu spun ca soarele să iasă repede și să strălucească patru zile, până ce se sfârșește vânătoarea noastră și eu cu frații mei vom pleca»”.

Când a spus fratele Branham aceasta? După ce i-a vorbit Domnul. Să ne păzim să pronunțăm lucruri sau să facem experimente la întâmplare. Prin așa ceva ne aducem pe noi și pe alții în mare pericol.

Ce a spus Mica atunci? „...*voi vesti ce va spune Dumnezeul meu*”. Ce a spus Ilie? „*Fă să se știe astăzi... că toate aceste lucruri le-am făcut după porunca Ta*”. Trebuie să existe un Cuvânt al Domnului, înainte ca noi să putem acționa cu autoritate divină și să vorbim în Numele Lui. Dar Dumnezeu este același, eu nu cred că El este un Dumnezeu mort sau tăcut; El este un Dumnezeu viu, un Dumnezeu care vorbește.

El însuși a spus: „Eu nu sunt Dumnezeuul morților, ci Dumnezeuul celor vii”. El s-a numit pe Sine însuși ca fiind „Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov”, când toți aceștia plecaseră de mult de aici, dar ei au trăit mai departe și, prin urmare El S-a putut numi „Dumnezeu celor vii”.

Citat: „Mai întâi au venit șuvoaie și apoi au început să se oprească. În cele din urmă s-au oprit de tot. Eu am stat liniștit. Frații mei, care se aflau jos, s-au întrebat ce s-a întâmplat acolo. Lapovița și ploaia s-au oprit. A început un vânt prin munți, a ridicat norii, iar ei s-au împrăștiat în cele patru puncte cardinale. În câteva minute soarele a strălucit cald și plăcut. Acest lucru este adevărat. Dumnezeu știe că acesta este adevărul. Eu stăteam acolo cu pălăria scoasă și mă uitam”.

Da, există oameni care au auzit glasul Domnului și au acționat în conformitate cu ceea ce li s-a spus și au privit, literalmente, cum ceea ce li s-a spus, se întâmpla sub ochii lor. Noi credem că Dumnezeu a rezervat Adunării cele mai mari și mai glorioase lucruri, pentru sfârșit. Noi credem că Adunarea este adusă în armonie cu Dumnezeu, pusă sub călăuzirea Duhului, stând înaintea Lui în ascultare de credință, astfel încât El să poată vorbi și să se poată descoperi. Eu cred, la fel de sigur cum suntem noi aici, că Domnul va vorbi din nou, cu un glas audibil. Eu cred lucrul acesta! Îl cred! El este Dumnezeu lui Moise, Dumnezeu lui Iosua, Dumnezeu tuturor celor ce sunt cuprinși undeva în planul mântuirii. Eu cred că noi, în aceste zile din urmă, suntem o parte din Adunarea Dumnezeului celui viu și că Domnul este credincios Cuvântului Său și că Își va împlini făgăduințele.

Lucrurile pe care fratele Branham și noi, le-am trăit într-o măsură foarte mică, pe care Dumnezeu în credințioșia Sa le-a făcut deja, ar trebui doar să ne întărească în credință și să mărească, în noi, nădejdea în ceea ce poate să facă Dumnezeu.

În continuare este scris: „Eu eram amorțit de tot. M-am gândit: «Totul este în mâna lui Dumnezeu care a chemat la existență creația. Ce îmi spune El prin aceasta?»”.

„În timp ce mergeam și mă bucuram, eu am spus: «Tată eu știu că Tu mergi cu mine. Ce privilegiu! Nu există niciunul mai mare cu care aș putea umbla, decât cu Dumnezeu însuși». Soarele strălucea așa de cald chiar și când am coborât din munți”.

Apoi descrie cum a ajuns la benzinărie și, ici și colo, oamenii vorbeau despre ce s-a întâmplat, dintr-o dată, acolo. Citesc, scurt, mai departe: „Un glas a răsunat și a zis: «Tu ți-ai amintit de promisiunea ta, nu-i așa?» Eu am zis: «Da, Doamne». El a spus: «Și Eu Îmi voi aminti de a Mea. Nu te voi părăsi și nu te voi lăsa, niciodată». Povara a fost luată de pe inima mea și de atunci nu a mai fost. Să nu mai fie niciodată!”.

Și el părea că purta o povară pe inima lui. În momentul în care Domnul a vorbit, această povară a fost luată de la el. El făcuse o promisiune și o ținuse, iar Domnul a zis: „«Tu ți-ai amintit de promisiunea ta, nu-i așa?» Eu am zis: «Da, Doamne». El a spus: «Și Eu Îmi voi aminti de a Mea. Nu te voi părăsi și nu te voi lăsa, niciodată»”.

Când ne gândim la toate făgăduințele pe care ni le-a făcut Domnul, acestea sunt multe: „*Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului*”, „*cine crede în Mine*

va face și el lucrările pe care le fac Eu” și așa mai departe. Domnul a spus: „Și Eu Îmi voi aminti de a Mea”. Nu și-a ținut Dumnezeu toate făgăduințele? Nu a adevărit El ceea ce a promis gura Lui sfântă? Fiecare promisiune pe care a făcut-o vreodată unui om sau întregii Adunări ori în legătură cu Israel, totul se împlinește, literalmente, sub ochii noștri. Putem avea încredere în Dumnezeu.

Aici aș mai putea citi un număr întreg de pasaje minunate. Tema este „CEL CE ESTE ÎN VOI, ESTE MAI MARE DECÂT CEL CE ESTE ÎN LUME”.

„Dumnezeu în voi, așa cum a fost în Isus Hristos. Pentru că tot ceea ce era Dumnezeu a fost turnat în Hristos, iar tot ceea ce era Hristos, El a turnat în Adunare. Cel ce este în voi - Acesta este Dumnezeu în voi”.

Am înțeles noi lucrul acesta? Nu tu, nu eu, nu noi! Dumnezeu în noi! Pavel a exprimat acest lucru prin următoarele cuvinte: „*Hristos în noi, nădejdea slavei*”; și a continuat, spunând: „*pot totul prin Cel care mă întărește*” – și acesta este Hristos. Hristos, în calitate de Fiul al Omului a spus: „*Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai*” (Ioan 5:19). Același lucru îl spunem și noi. Nimeni nu poate să facă ceva; dar în momentul în care Dumnezeu ne descoperă ce vrea să fie făcut, în acel moment ne dă și inspirația, credința, încrederea și curajul de a rosti ce vrea El să fie făcut.

În cazul acesta a fost vânt, ploaie, lapoviță, zăpadă, o furtună. Și Domnul a zis: „Eu sunt Creatorul cerurilor și al pământului. Eu am făcut vântul și ploaia”. Omul lui Dumnezeu știa, deja, despre ce era vorba. „Vântul și ploaia să înceteze!”, și așa s-a și întâmplat. Când Domnul nostru a fost pe pământ, așa am citit sau cum am menționat, a vorbit furtunii, a vorbit valurilor; totul s-a liniștit. Și noi va trebui să trăim timpul Cuvântului vorbit. Avem în noi o nădejde vie; ea este justificată și nu va duce la dezamăgire, ci duce la biruință, duce la vedere, duce de la credință la vedere. Dacă nu am fi auzit toate aceste lucruri, atunci credința acesta nici nu ar fi apărut în noi. Credința a venit din predică, iar predica din Cuvântul lui Dumnezeu; prin urmare, ceea ce așteptăm este justificat, iar credința noastră este, deja, o substanță, o încredere deplină în lucrurile care, încă, nu se văd, ca și cum ar fi aici, deja.

Aici, fratele Branham spune: „Cel care a creat cerurile și pământul S-a descoperit în persoana Isus Hristos. Dumnezeu a fost în Hristos și a împăcat lumea cu Sine. Voi ziceți: «Acesta nu a fost Fiul lui Dumnezeu, frate Branham?». Bine, haideți să vedem dacă El nu este Dumnezeul cel veșnic”. Apoi dă câteva exemple.

„Cel care era în Iosua a fost mai mare decât soarele. Iosua a fost un om, născut în păcat, ca tine și ca mine. Dar Cel care era în Iosua a fost mai mare decât soarele care mergea la porunca lui Dumnezeu. Dumnezeu a poruncit soarelui să strălucească și să se miște pe orbita lui; el este condus și controlat de legile lui Dumnezeu. Dar Cel care era în Iosua, era mai mare decât legile lui Dumnezeu; pentru că însuși Creatorul a fost în Iosua când el a privit spre soare și a zis: „Oprește-te unde ești! Lună, rămâi și tu unde ești până ce termin această luptă”. Soarele și luna l-au ascultat căci Cel care era în Iosua este mai mare decât soarele și luna. Cel care era în Iosua”.

Cine a fost? Nu a fost Iosua, a fost Dumnezeu în Iosua. S-a întâmplat ceea ce a vrut Dumnezeu să se întâmple. Dumnezeu era în lucrare, Dumnezeu era cu poporul

Lui. S-a împlinit făgăduința pe care o făcuse Dumnezeu. Da, ei au cucerit țara făgăduinței. Când s-au întâmplat toate aceste lucruri? Când poporul lui Dumnezeu a fost scos afară, purtând făgăduința lui Dumnezeu în inimile lor și, apoi, trecând în țara făgăduinței. Atunci a fost momentul când s-au întâmplat lucruri atât de mărețe.

Când se vor întâmpla ultimele lucruri puternice în Adunarea Dumnezeului celui viu? În momentul în care toți cei care fac parte din trupul Domnului intră în țara făgăduinței și ajung în posesia făgăduințelor divine, când credința și fapta, ascultarea și ceea ce a poruncit Dumnezeu va coincide și noi vom vedea cu ochii noștri confirmarea divină.

Cel care era în Moise era mai mare decât toate împrejurările. Cel care era în Iosua era mai mare decât tot ce îl înconjura. Cel care este în tine, Acela care este în mine, nu tu și nu eu, ci Dumnezeu în noi, Hristos în noi, puterea dătătoare de viață, putere creatoare, rostirea cu autoritate divină a ceea ce vrea El să fie făcut. Vedeți, acesta a fost principiul lui Dumnezeu de la început, să aducă lucrurile la existență prin Cuvânt și să le încadreze prin Cuvânt.

Dumnezeu a vorbit și s-a întâmplat. „*Dumnezeu a zis: «Să fie lumină!» Și a fost lumină*”. „*Dumnezeu a zis: «Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului și să se arate uscatul!»*”. „*Dumnezeu a zis: «Să mișune apele de viețuitoare și să zboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului»*” și așa mai departe și așa a fost. Tot ceea ce spunea El, se întâmpla. „*Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori*” și așa a fost. Puteai vedea cum se întâmplă. El a vorbit și s-a întâmplat.

Aceiași Dumnezeu care a fost cu Moise și cu toți profeții, este cu poporul Lui, în timpul acesta. Dacă am putut crede vreodată, atunci acum este momentul! Cu cât mai grele sunt împrejurările, cu atât mai mult se poate proslăvi Dumnezeu; cu atât mai mari vor fi minunile pe care le face, cu atât mai puternice vor fi dovezile harului Său și mărturia Sa în mijlocul poporului Său.

Să facem cum a făcut Avraam, să privim la Cel Nevăzut ca și cum L-am vedea și să-I permitem să lucreze prin noi, să vorbească prin noi, să lucreze prin noi, să vorbească prin noi ceea ce vrea El să se întâmple.

Câți cred că Dumnezeu ne poate duce într-acolo, că ne va duce într-acolo, la timpul și ceasul Lui? Eu cred! Eu nu pot altfel. Eu cred din toată inima mea, că Dumnezeu va încheia lucrarea pe care a început-o, până în ziua revenirii Domnului nostru Isus Hristos. Noi nu trebuie să ne îngrijorăm, astăzi, sau să ne imaginăm cum se va întâmpla. De fiecare dată se întâmplă cu totul altfel decât ne gândim noi. Să așteptăm timpul, să mergem înainte prin credință, să ne încurajăm unii pe alții, pentru că este pur și simplu o parte din lucrul acesta. Vrajmașul va încerca să-l tragă pe fiecare în jos. Noi vrem să ne zidim unii pe alții, să ne consolăm unii pe alții, să spunem cuvântul potrivit la timpul potrivit, astfel încât să fim binecuvântați, să mergem cu îndrăzneală înainte, cu Domnul.

Mai citesc un pasaj de aici: „Așa se entuziasmează mulți dintre frații noștri. Ei au impresia că Dumnezeu le spune să facă un anumit lucru și apoi ei spun că este

«Așa vorbește Domnul», cu toate că nu este așa. Din cauza aceasta nici nu se întâmplă, dar când ți-o spune Dumnezeu, cu adevărat, atunci trebuie să se întâmple».

Aici avem comparația dintre impresie și descoperire. Oricine poate avea impresia că Domnul a spus una sau alta, că El ar vrea să se facă una sau alta și apoi nu se întâmplă, deși ei spun „Așa vorbește Domnul”. Mai citesc odată. „Atunci ei spun că este «Așa vorbește Domnul»”. Impresiile tale și ale mele, închipuirile tale și ale mele, gândurile tale și ale mele nu au fost niciodată „Așa vorbește Domnul” și nu vor fi niciodată. Dar Cuvântul Domnului, făgăduințele și prorociile conținute în el, sunt „Așa vorbește Domnul” și pe aceasta suntem întemeiați.

Aici se spune mai departe: „Din cauza aceasta nici nu se întâmplă. Câte lucruri nu au fost anunțate cu putere și nu s-au întâmplat? Și apoi se dă vina pe orice altceva din lumea aceasta pentru că nu s-a întâmplat. În loc să ne batem cu pumnul în piept și să spunem: «Am spus lucruri care erau în imaginația mea, fără să fi fost o descoperire»”.

Mai departe scrie: „Apoi ei spun: «De ce nu se întâmplă?» Dar dacă Dumnezeu v-o spune, cu adevărat, atunci trebuie să se întâmple”.

Ne putem baza pe aceasta: dacă Domnul spune ceva, atunci așa este și atunci se întâmplă. Atunci nu trebuie să ai două răspunsuri diferite dinainte, ca politicienii, în funcție de direcția în care o vor lua lucrurile. Nu! Atunci ai doar un singur răspuns și acela este răspunsul divin, răspunsul prin intervenția lui Dumnezeu: se întâmplă ce a spus și a descoperit El.

Câți mai pot crede că Dumnezeu va ajunge la dreptul Său? Câți pot crede că, în ciuda tuturor impresiilor pe care oamenii le-au avut și încă le mai au, Dumnezeu are un plan cu poporul Său? Noi nu mai mergem după impresii, ci ne ținem tare doar de scumpul și sfântul Său Cuvânt și ne gândim la Dumnezeu ca fiind ceea ce este, care poate învia din morți. Chiar și acolo unde totul a murit, unde nimic nu mai pare să trăiască, El poate reînvia. După cum este scris, El va înviora inima celor zdrobiți și ne va da curaj nou, putere nouă, ca să ne înălțăm ca vulturii, să alergăm și să nu obosim.

Mie mi-a devenit atât de mare faptul că Domnul a vorbit. Poate că pentru noi nu este chiar explicabil. Noi am spune: „Un lucru atât de simplu... dacă Dumnezeu ar fi spus ceva mai complicat și dacă ar fi spus în așa fel încât să afle toată lumea”. Și eu aș fi preferat așa ceva, dar Dumnezeu este Dumnezeu. El nu va întreba pe nimeni ce să facă. El va face, în suveranitatea Lui, ceea ce și-a propus să facă. Atunci când este nevoie, El poate spune „Vorbește vântului și ploii să se liniștească, spune soarelui să strălucească”. Și el a spus să strălucească timp de patru zile și așa a fost. E bine că nu a spus să strălucească „pe vecie”. Altfel nu am fi avut ploaie până astăzi. Nu. Patru zile au fost suficiente, atunci.

Aici este vorba doar de un singur lucru: să exprimăm ceea ce Domnul ne-a poruncit, mai înainte; nicio presupunere, niciun sentiment, niciun entuziasm! O auzire a glasului Domnului, o exprimare a ceea ce El a spus și vrea să fie făcut.

În El, în Dumnezeul nostru ne-am pus și noi toată încrederea. El va împlini totul în mod minunat. El o va face bine. Bindecuvântat și lăudat să fie Numele Lui glorios. Amin!

Haideți să ne ridicăm. Poate cântăm refrenul „Așa cum sunt...”

Credincios Domn, nu doar am cântat, ci vrem să fim cu toată inima în lucrare. Ne dorim servicii divine în care ascultătorii primesc cu toată seriozitatea Cuvântul Tău, Îl iau la inimă ca fiind vorbirea Ta, permit să li se vorbească și sunt gata să Te urmeze, ascultători.

Iubite Domn, mă rog pentru toți cei care sunt astăzi aici, pentru toți cei care au auzit glasul Tău, care au primit Cuvântul Tău, toți cei care au devenit credincioși și nu au fost încă botezați, ca ei să profite astăzi de această ocazie și să se lase botezați biblic. Căci așa ai cerut Tu, așa ai spus: „*Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit*”. Da, Tu ai spus: „*Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit*”.

Doamne, iată-ne aici, să învățăm cum ne-ai învățat Tu, să facem cum ne-ai poruncit Tu. Dăruiește har tuturor, să nu se sfătuiască cu carnea și sângele, să nu vorbească cu oamenii despre lucruri divine, ci să vină la Tine, să le vorbească Cuvântul Tău și să fie gata să asculte.

Doamne, binecuvântează-ne pe toți cei care suntem astăzi aici și pe toți cei care nu sunt aici. Ai milă de noi, Dumnezeu credincios. Tu ne-ai pus o nădejde nouă în inimile noastre. Noi suntem sămânța duhovnicească a lui Avraam, am fost zămislighi din Tine prin Cuvântul și prin Duhul Tău. Tu ne-ai legat cu Tine. Îți mulțumim pentru aceasta. Fie ca acum să vină concordanța Doamne, ca noi, călăuziți de Duhul Tău să putem fi adunați împreună înaintea Ta, pentru a afla ce vrei Tu să fie făcut. Credincios Domn, după cum am auzit, nu a fost Moise sau Iosua. Și ei s-au născut în păcat. Tu ai fost în ei, Tu i-ai chemat ca să împlinescă o sarcină și de aceea i-ai putut folosi și inspira.

Iubite Domn, suntem aici și ne punem la dispoziția Ta. Fă cu noi și prin noi ceea ce-Ți place Ție. Poți conta pe noi, o, Doamne. Aici suntem. Tu știi unde stăm, Tu știi cine suntem, Tu privești și acum de sus, Tu umbli în mijlocul nostru, după Cuvântul Tău: „*acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor*”. Doamne, Îți mulțumim pentru aceasta!

Tu i-ai vorbit lui Samuel, ai vorbit tuturor profetilor. Ai vorbit cu ei prin vedenii și le-ai vorbit cu un glas audibil. Tu ești același. Tu poți să o faci și astăzi. Tu nu te-ai schimbat, Tu rămâi așa cum ai fost, în veșnicie.

Aici suntem, iartă toate păcatele, toată vina, Doamne. Ia de la noi ceea ce nu poate rezista înaintea Ta și ai Tu calea Ta cu noi, până când vom ajunge de la credință la vedere.

Ție, Atotputernicul Dumnezeu, Îți încredințăm toate lucrurile. Fii cu noi până la sfârșit. Îți mulțumim! Tu ai făcut făgăduința: „*Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului*” și Tu Îți ții făgăduința. Îți mulțumim pentru aceasta. Binecuvântat și laudat să fie Numele Tău sfânt. Aleluia! Aleluia!